

Sentencja

- 1) Substancja, taka jak sporna w postępowaniu przed sądem krajowym, to znaczy olej ciężki sprzedawany jako środek opałowy nie stanowi odpadu w rozumieniu dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., ponieważ jest wykorzystywany lub sprzedawany na gospodarczo korzystnych warunkach oraz może rzeczywiście być używany jako środek opałowy bez konieczności wcześniejszego przetworzenia.
- 2) Olej przypadkowo rozlany do morza w wyniku katastrofy statku, który po przemieszaniu się z wodą i osadem dryfuje wzdłuż wybrzeża państwa członkowskiego, do czasu osadzenia się na nim, stanowi odpad w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, ponieważ nie może on być wykorzystywany lub sprzedany bez wcześniejszego przetworzenia.
- 3) Stosując art. 15 dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, do przypadkowego rozlania oleju do morza powodującego zanieczyszczenie wybrzeży jednego z państw członkowskich:

— sąd krajowy może uznać sprzedawcę tego oleju i czarterującego transportującego go statek za wytwórców tych odpadów w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, a tym samym za „poprzedniego posiadacza” w rozumieniu art. 15 myślnik drugi część pierwsza tej dyrektywy, jeżeli sąd ten, na podstawie okoliczności, które podlegają tylko jego ocenie, dojdzie do przekonania, że ów sprzedawca-czarterujący przyczynił się do niebezpieczeństwa zaistnienia katastrofy statku i do zanieczyszczenia spowodowanego tą katastrofą, w szczególności, jeżeli powstrzymał się on od podjęcia kroków zmierzających do zapobieżenia takiemu zajściu, takich jak na przykład wybór statku.

— jeżeli okaże się, że wydatki związane z unieszkodliwianiem odpadów nie są lub nie mogą być pokryte z tego funduszu z powodu przekroczenia górnej granicy odszkodowania przewidzianego dla takiej katastrofy, a przy zastosowaniu przewidzianych ograniczeń lub wyłączeń odpowiedzialności, prawo krajowe państwa członkowskiego, włączynywszy w to prawo wynikające z konwencji międzynarodowych, uniemożliwia obciążenie tymi wydatkami właściciela statku lub czarterującego ten statek, nawet wówczas, gdy należy ich uznać za „posiadaczy” w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, to odnośne prawo krajowe, w celu zapewnienia prawidłowej transpozycji art. 15 tej dyrektywy, powinno umożliwić obciążenie tymi wydatkami „wytwórcy produktu, z którego pochodzą odpady” rozlane w ten sposób. Niemniej jednak zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, tylko wtedy będzie można obciążyć takiego wytwórcę tymi kosztami, jeżeli poprzez swoje działanie przyczynił się on do niebezpieczeństwa wystąpienia zanieczyszczenia spowodowanego katastrofą statku.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-219/07) (¹)

(Artykuł 30 WE — Rozporządzenie (WE) nr 338/97 — Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory — Zakaz utrzymywania ssaków niektórych gatunków wymienionych w tym rozporządzeniu lub nieobjętych nim — Utrzymywanie dozwolone w innych państwach członkowskich)

(2008/C 209/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State van België (Belgia) — Wykładnia art. 30 WE i rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu (Dz.U. 1996 L 61, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe zawierające listę gatunków, których posiadanie jest dozwolone w danym państwie członkowskim, w wyniku której wykluczona jest możliwość posiadania gatunków wskazanych w załącznikach B, C i D rozporządzenia oraz nieobjętych rozporządzeniem — Posiadanie, na które zezwolono w innym państwie członkowskim, którego ustawodawstwo jest zgodne z rozporządzeniem.

Sentencja

Artykuły 28 WE i 30 WE rozpatrywane odrębnie lub w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którymi zakaz przywozu, utrzymywania i sprzedaży ssaków należących do gatunków innych niż te wyraźnie wymienione w tych przepisach znajduje zastosowanie do gatunków ssaków nieobjętych załącznikiem A do tego rozporządzenia, jeżeli ochrona lub poszanowanie interesów i wymogów wymienionych w pkt 27–29 niniejszego wyroku nie mogą być równie skutecznie zapewnione przy pomocy środków w mniejszym stopniu ograniczających wymianę handlową we Wspólnocie.

Sąd krajowy powinien zbadać:

- czy ustanowienie krajowego wykazu gatunków ssaków, których utrzymywanie jest dozwolone i późniejsze zmiany w nim są oparte na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach;
- czy procedura umożliwiająca zainteresowanym uzyskanie wpisu gatunków ssaków do tego wykazu jest łatwo dostępna, czy możliwe jest zakończenie jej w rozsądnym terminie oraz, jeżeli kończy się wydaniem odmowy wpisu, która powinna być uzasadniona, czy od tej decyzji przysługuje środek zaskarżenia do sądu;
- czy wnioski mające na celu uzyskanie wpisu gatunku ssaków do wskazanego wykazu lub których celem jest uzyskanie indywidualnego odstępstwa zezwalającego na utrzymywanie okazów gatunków niewymienionych w tym wykazie mogą być odrzucone przez właściwe władze administracyjne wyłącznie jeżeli utrzymywanie okazów tych gatunków stanowi rzeczywiste zagrożenie dla ochrony wyżej wymienionych interesów i wymogów, oraz
- czy przesłanki dotyczące utrzymywania okazów gatunków ssaków nieobjętych tym wykazem, takie jak ustanowione w art. 3a §2 pkt 3 lit. b) i pkt 6 ustawy z dnia 14 sierpnia 1986 r. o ochronie i zdrowiu zwierząt zmienionej ustawą z dnia 4 maja 1995 r., są obiektywnie uzasadnione i nie wykraczają poza to co konieczne dla zapewnienia realizacji celu założonego w ogóle przepisów krajowych.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-220/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Łączność elektroniczna — Wyznaczenie przedsiębiorstw świadczących usługę powszechną — Nieprawidłowa transpozycja)

(2008/C 209/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i M. Shotter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (Przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa transpozycja [art. 8, art. 12 i art. 13] dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Obowiązek wyznaczenia przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej w efektywnym, celowym, przejrzystym i niedyskryminującym postępowaniu — Przepisy krajowe a priori wykluczające podmioty gospodarcze, które nie są w stanie zagwarantować świadczenia tej usługi na całym terytorium kraju

Sentencja

1) Transponując do prawa krajowego przepisy dotyczące wyznaczania przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 ust. 2, art. 12 i art. 13 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) oraz na mocy załącznika IV do tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 czerwca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-272/07) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koordynacja procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 209/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)